

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobkyň: a) N. T. P. T., b) nezl. N. T. H. P.**, obě zastoupeny Mgr. Bohuslavem Rollem, advokátem, se sídlem Mostecká 3, Chomutov, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 386/2003 - 34 ze dne 1. 2. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost N. T. P. T. **se zamítá.**
- II.** Kasační stížnost nezl. N. T. H. P. **se odmítá.**
- III.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti N. T. P. T.
- IV.** Žalovaný a nezl. N. T. H. P. **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 8. 8. 2003, č. j. OAM – 3041/CU – 09 – C10 – 2001 nebyl žalobkyni N. T. P. T. (dále jen „1. stěžovatelka“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na 1. stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 uvedeného zákona. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8.

8. 2003, č. j. OAM – 4591/CU – 06 – C10 – 2002, bylo stejným způsobem rozhodnuto ohledně žalobkyně (dále jen „2. stěžovatelka“) N. T. H. P., která je dcerou 1. stěžovatelky.

Proti rozhodnutí žalovaného podaly obě stěžovatelky v zákonné lhůtě žalobu, o níž rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 1. 2. 2005, č. j. 14 Az 386/2003 – 34, tak, že obě žaloby zamítl. Krajský soud vyšel z toho, že z podaných žalob je zřejmé, že jediným žalobním bodem je námitka stěžovatelek, že jim nebyl udělen humanitární azyl. Krajský soud se k otázce udělení humanitárního azylu vyjádřil a poukázal na to, že žalovaný v tomto případě nepřekročil ani nezneužil meze správního uvážení, neshledal-li ve zjištěné skutečnosti, že se nezletilá stěžovatelka narodila v České republice matce, která má vietnamskou státní příslušnost, důvod zvláštního zřetele hodný a tedy důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů.

Proti rozsudku krajského soudu podaly stěžovatelky kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem (stěžovatelky se tedy zjevně domáhají důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.). Stěžovatelky se domnívají, že splňují podmínky pro udělení azylu z tzv. humanitárních a politických důvodů podle § 14 zákona o azylu. Jsou pak toho názoru, že tímto důvodem se krajský soud ve svém rozhodnutí dostatečně nezabýval. 1. stěžovatelka uvádí, že byla nucena opustit svou rodnou vlast z ekonomických důvodů, když neměla stálou práci, v České republice se chtěla trvale usadit, najít si zde práci a založit rodinu. Do Vietnamu se již vrátit nechce, neboť s ohledem na svůj pobyt v České republice by byla ve své rodné zemi silně perzekuována. V případě nezletilé stěžovatelky je poukazováno na to, že existuje azylový důvod s ohledem na sloučení rodiny, neboť z povahy věci nepřichází v úvahu pro nezletilou stěžovatelku odcestování do Vietnamu. V těchto skutečnostech stěžovatelky spatřují existenci azylových důvodů. Z uvedených důvodů stěžovatelky navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. K námitkám stěžovatelek v podané kasační stížnosti žalovaný sdělil, že v jejich případě nebyla zjištěna žádná skutečnost svědčící o tom, že by ve vlasti mohly být vystaveny pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Ekonomické potíže v zemi původu a snaha o legalizaci pobytu na území České republiky nejsou skutečnostmi, které by se daly podřadit taxativně vymezeným důvodům udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Ani existenci žádného zvláštního zřetele hodného důvodu udělení azylu podle § 14 zákona o azylu správní orgán u stěžovatelek nezjistil a v jeho postupu neshledal žádnou nesprávnost ani soud, s jehož odůvodněním rozsudku se správní orgán ztotožňuje. Žalovaný proto považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby kasační stížnost obou stěžovatelek byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelky uplatnily ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud dále přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná,

přičemž stěžovatelky jsou zastoupeny advokátem. V případě 2. stěžovatelky dospěl k závěru, že její kasační stížnost není podána včas, a to z následujících důvodů:

2. žalobkyně byla v řízení před krajským soudem zastoupena advokátem JUDr. J. Š. z advokátní kanceláře v C. na základě plné moci ze dne 1. 10. 2003. Uvedenému zástupci 2. stěžovatelky byl rozsudek krajského soudu doručen dne 22. 2. 2005, kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu byla však 2. stěžovatelkou předána k poštovní přepravě dne 10. 3. 2005, jak vyplývá z razítka na poštovní obálce. Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení soudního rozhodnutí. Podle věty třetí citovaného ustanovení zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout, neboť se jedná o lhůtu zákonnou. 2. stěžovatelka byla řádně poučena, že kasační stížnost lze podat do dvou týdnů po doručení rozsudku ve smyslu § 106 odst. 2 s. ř. s. Uvedená stěžovatelka však podala kasační stížnost až dne 10. 3. 2005, tedy po marném uplynutí lhůty, jež uplynula dnem 8. 3. 2005.

Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než ve smyslu § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.) kasační stížnost jako zjevně opožděnou odmítnout.

Výrok o nákladech řízení ve vztahu mezi 2. stěžovatelkou a žalovaným má odůvodnění v § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Kasační stížnost 1. stěžovatelky nebyla shledána důvodnou.

V případě udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, lze jej udělit pouze v případě hodného zvláštního zřetele, přičemž zákon nestanoví podmínky pro jeho udělení. Proto na něj není právní nárok a zůstává tak pouze na režimu správního uvážení posoudit důvody žadatele o azyl. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalovaný zkoumal, zda v případě 1. stěžovatelky nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci 1. stěžovatelky, tak i stav v její zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když stěžovatelka ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sama neuváděla.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Ústí nad Labem napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto neshledal kasační stížnost 1. stěžovatelky důvodnou a zamítl ji (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

1. stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu